

§ 2. Minister Żeglugi określi w drodze rozporządzenia wykroczenia, za które funkcjonariusze administracji morskiej upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasady i sposób wydawania im upoważnień.

§ 3. Minister Żeglugi może upoważnić imiennie kapitanów portów do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego w wysokości od 200 do 500 złotych za wymienione w upoważnieniu wykroczenia popełnione przez członka załogi statku morskiego.

Art. 149. Organy administracji morskiej i administracji górniczej wykonują lub przekazują odpowiednim organom lub zakładom do wykonania rozstrzygnięcia wydane przez powołane przy nich kolegia.

Art. 150. § 1. Do podejmowania decyzji w sprawie uchylenia prawomocnych rozstrzygnięć powołuje się komisje

orzecznictwa do spraw wykroczeń przy Ministrze Żeglugi oraz przy Prezesie Wyższego Urzędu Górniczego.

§ 2. Osoby wchodzące w skład komisji, o których mowa w § 1, powołuje i odwołuje odpowiednio Minister Żeglugi oraz Prezes Wyższego Urzędu Górniczego.

Art. 151. § 1. Nadzór zwierzchni nad działalnością kolegiów przy urzędach morskich i izbach morskich oraz nad postępowaniem mandatowym w sprawach o wykroczenia podane orzecznictwu tych kolegiów sprawuje Minister Żeglugi a nad działalnością kolegiów przy urzędach górniczych — Prezes Wyższego Urzędu Górniczego.

§ 2. W ramach sprawowanego nadzoru Minister Żeglugi i Prezes Wyższego Urzędu Górniczego mogą w szczególności udzielać wytycznych co do polityki orzecznictwa w sprawach o wykroczenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *J. Cyrankiewicz*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

117

USTAWA

z dnia 20 maja 1971 r.

Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. I. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Art. II. § 1. Z dniem wejścia w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia tracą moc dotychczasowe przepisy normujące postępowanie karno-administracyjne, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

§ 2. W szczególności tracą moc:

- 1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 38, poz. 365 z późniejszymi zmianami);
- 2) ustawa z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1966 r. Nr 39, poz. 233);
- 3) art. 28 ust. 5—7 ustawy z dnia 10 lipca 1952 r. o obowiązkowych dostawach zbóż (Dz. U. z 1961 r. Nr 35, poz. 182);
- 4) art. 39 ust. 3—5 dekretu z dnia 28 sierpnia 1952 r. o obowiązkowych dostawach ziemniaków (Dz. U. z 1961 r. Nr 35, poz. 183);
- 5) art. 24 ust. 3—5 dekretu z dnia 1 grudnia 1953 r. o obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 244 i z 1957 r. Nr 38, poz. 163);
- 6) art. 10 ust. 3 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35).

§ 3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz niniejszej ustawy pozostają w mocy odpowiednie przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami tego kodeksu oraz z przepisami niniejszej ustawy.

Art. III. § 1. Pozostają w mocy następujące przepisy normujące postępowanie w sprawach o wykroczenia:

- 1) art. 9—13 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 8, poz. 47);
- 2) art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77).

§ 2. W ustawie z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) w art. 18 ust 1 wyraz „wykroczeń” zastępuje się wyrazem „naruszeń”, a ust. 4 art. 18 skreśla się.

Art. IV. Jeżeli obowiązujące przepisy powołują się na uchylone przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia albo odsyłają ogólnie do przepisów o postępowaniu lub orzecznictwie karno-administracyjnym, to stosuje się w tym zakresie odpowiednie przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. V. Przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia stosuje się również do spraw wszczętych przed dniem wejścia jego w życie, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. VI. Ilekroć dotychczasowa ustawa szczególna przewiduje właściwość sądów w sprawach o czyny zagrożone karą aresztu nie wyższą niż 3 miesiące lub karą grzywny nie wyższą niż 5000 złotych, sprawy o te wykroczenia przechodzą z dniem wejścia w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia do orzecznictwa kolegiów do spraw wykroczeń przy prezydiach rad narodowych.

Art. VII. § 1. Sprawy o czyny określone w art. VI niniejszej ustawy oraz w art. 50, 60, 62, 69, 87, 119, 121, 122, 124, 126, 132, 133, 135, 136 i 138 Kodeksu wykroczeń, w których akt oskarżenia wniesiony został do sądu przed dniem wejścia w życie tego kodeksu, oraz sprawy, które przed tym dniem przekazane zostały na drogę postępowania sądowego przez kolegia karno-administracyjne i urzędy morskie, podlegają rozpoznaniu przez organy dotychczas właściwe.

§ 2. Jeżeli czyn na podstawie dotychczasowych przepisów stanowił występki, a zgodnie z przepisami Kodeksu wykroczeń jest wykroczeniem, sąd rozpoznając sprawę na podstawie § 1 stosuje odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego o postępowaniu uproszczonym.

Art. VIII. Istniejące w dniu wejścia w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia komisje, o których mowa w przepisie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1966 r. Nr 39, poz. 233), stają się z tym dniem komisjami orzecznictwa do spraw wykroczeń przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) oraz przy prezydiach rad narodowych miast stanowiących powiaty podzielonych na dzielnice i działają w dotychczasowym składzie — do czasu wybrania przez radę narodową nowego ich składu.

Art. IX. Z dniem wejścia w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia uprawnienia do orzekania w sprawach o wykroczenia przechodzą:

- 1) z urzędów morskich — na kolegia do spraw wykroczeń przy urzędach morskich;
- 2) z urzędów górniczych i Wyższego Urzędu Górniczego — na kolegia do spraw wykroczeń przy okręgowych oraz równorzędnych urzędach górniczych i Wyższym Urzędzie Górniczym.

Art. X. Orzekanie w sprawach o wykroczenia godzące w budownictwo objęte przepisami ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46 z późniejszymi zmianami) w dziedzinie żeglugi morskiej należy do właściwości kolegiów do spraw wykroczeń przy urzędach morskich, a w dziedzinie górnictwa — do właściwości kolegiów przy urzędach górniczych.

Art. XI. Czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wy-

kroczenia są skuteczne, jeżeli ich dokonano z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. XII. W razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, stosuje się przepisy kodeksu.

Art. XIII. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia przepisy o kosztach postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. XIV. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych podda w drodze rozporządzenia obowiązkowi rejestracji orzeczenia o ukaraniu i nakazy karne za wykroczenia określone w art. 119, 120, 122, 124, 132 i 134 Kodeksu wykroczeń oraz określi sposób prowadzenia tego rejestru.

Art. XV. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Przewodniczący Rady Państwa: J. Cyrankiewicz
Sekretarz Rady Państwa: L. Stasiak

118

USTAWA

z dnia 20 maja 1971 r.

o ustroju kolegiów do spraw wykroczeń.

Art. 1. Kolegia do spraw wykroczeń, zwane dalej kolegiami, orzekają w sprawach o wykroczenia, chyba że przepis szczególny powierza orzekanie w takich sprawach innemu organowi.

Art. 2. § 1. Kolegia powołuje się przy:

- 1) prezydiach powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty) i dzielnicowych rad narodowych;
- 2) urzędach morskich;
- 3) okręgowych oraz równorzędnych urzędach górniczych;
- 4) prezydiach wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i rad narodowych miast stanowiących powiaty podzielonych na dzielnice;
- 5) izbach morskich;
- 6) Wyższym Urzędzie Górniczym.

§ 2. Kolegia wymienione w § 1 pkt 1—3 są kolegiami pierwszej instancji, a kolegia wymienione w § 1 pkt 4—6 kolegiami drugiej instancji.

§ 3. Przy prezydiach gromadzkich rad narodowych, rad narodowych osiedli i rad narodowych miast nie stanowiących powiatów kolegia mogą być powołane na podstawie uchwał tych rad. Uchwała o powołaniu kolegium wymaga zatwierdzenia przez radę narodową wyższego stopnia. Kolegia te są kolegiami pierwszej instancji, a kolegiami drugiej instancji są dla nich kolegia przy prezydiach powiatowych rad narodowych.

§ 4. Wojewódzka rada narodowa, po zasięgnięciu opinii powiatowej rady narodowej i miejskiej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat, mających siedzibę w tej samej miejscowości, może powziąć uchwałę o powołaniu przy prezydium jednej z tych rad wspólnego dla nich kolegium.

§ 5. Kolegium powołane na podstawie § 3 lub 4 może być zniesione w trybie określonym w tych przepisach.

Art. 3. Kolegium może orzekać oraz dokonywać innych czynności poza swoją siedzibą.

Art. 4. Językiem urzędowym w kolegium jest język polski. Osoby nie władające tym językiem mają prawo korzystania z pomocy tłumacza, jak również prawo używania przed kolegium języka ojczystego.

Art. 5. Kolegium tworzą: przewodniczący kolegium, jeden lub dwaj jego zastępcy i pozostali członkowie kolegium.

Art. 6. § 1. Członków kolegium przy prezydium rady narodowej wybiera rada narodowa, przy której prezydium

działa to kolegium, spośród przedstawionych przez prezydium kandydatów zamieszkałych lub zatrudnionych na terenie działania lub siedziby danej rady narodowej.

§ 2. Członków kolegium przy urzędach i izbach, o których mowa w art. 2 § 1 pkt 2, 3, 5 i 6, wybiera wojewódzka rada narodowa (rada narodowa miasta wyłączonego z województwa), na której terenie działania ma swoją siedzibę dany urząd lub izba, spośród przedstawionych przez ten organ kandydatów zamieszkałych lub zatrudnionych na terenie jego działania.

§ 3. Członków kolegium wybiera się w liczbie niezbędnej do zapewnienia jego prawidłowego działania, na okres 4 lat.

§ 4. Po upływie kadencji kolegium działa aż do rozpoczęcia działalności przez nowo wybrane kolegium, nie dłużej jednak niż przez okres 4 miesięcy.

Art. 7. § 1. Na członków kolegium wybiera się osoby, które:

- 1) mają obywatelstwo polskie i korzystają z pełni praw publicznych;
- 2) mają dobrą opinię obywatelską i dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków członka kolegium;
- 3) ukończyły 24 lata;
- 4) wyraziły zgodę na kandydowanie.

§ 2. Na członków kolegium nie wybiera się sędziów, ławników ludowych, prokuratorów, adwokatów wykonujących zawód, aplikantów sądowych, prokuratorów, adwokatów oraz żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i służby więziennej.

§ 3. Zakaz wyboru sędziów na członków kolegiów nie dotyczy kolegiów przy izbach morskich.

Art. 8. § 1. Przewodniczącego i zastępców przewodniczącego kolegium wybiera się spośród osób mających wyższe wykształcenie prawnicze lub administracyjne, a w kolegiach wymienionych w art. 2 § 3 — także spośród osób mających wykształcenie średnie.

§ 2. Na przewodniczących kolegiów przy okręgowych oraz równorzędnych urzędach górniczych i na ich zastępców można wybrać także osoby mające wyższe wykształcenie techniczne.

§ 3. Osoby mające wykształcenie wyższe inne niż prawnicze lub administracyjne albo wykształcenie średnie powinny ponadto znać przepisy prawa w zakresie niezbędnym do sprawowania tej funkcji.